„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Nyheder sendes direkte til „Danskeren", Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertisementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Glæde.

(Af Charles Wagner. Oversat fra Fransk.)

For alt i Verden vilde jeg ikke trænke dem, der græder. Jeg vilde før græde med dem; thi jeg ved alt for godt, hvad Mennesteheden skylder den hellige Smerte. Min Følelse for den kan kun udtrykkes paa Knæ og med foldede Hænder. — Naar jeg forudskikker den Bemærkning, tror jeg, at jeg frit kan sige alt det gode, jeg tænker, om Glæden og bryde en Lanse med dens Fjender.

Jeg forestiller mig det gode med et smilende Aasyn, oplivet af en Sindsligevægt, der skinner gennem alle Overfladens Rynker.

Det onde derimod tænker jeg mig med et gnavent Udseende, med Styer paa Panden, som fordunkler de bedste Glæder. — Det gode maa ikke iklædes Nattens mørke Dragt, thi fort er Tvivlesygens Kotarde og Tilintetgørelsens Fane. Derfor foragter jeg ogsaa de skumle Moralister og alle dem, der forkynder det gode med mørke Miner, og jeg sammenligner dem med støvede Koste, der tilsmudser det, de skulde rense.

Og det, som jeg siger Moralisterne, siger jeg ogsaa til alle, der bestræber sig for at føre et ædelt Liv. Læg den mørke Mine bort! Det passer sig dog bedst, at brave Mennester yder det gode i Livet en stadig Hyldest — gennem et muntert Sind.

Det er en mærkelig Maade at hædre Pligten paa ved at slæbe den med sig som en Byrde gennem Livet, i Stedet for at pryde sig med den som en Krone. Naar du gaar med et mørkt og fortrukkent Ansigt, tænker man let, at du mangler Tro paa det gode i Livet, eller man vil deri læse Beklagelse over de daarlige Adspredelser og forbudte Nydelser, som du har maattet give Afkald paa.

Du har tusinde Grunde til at lade Idealet skinne frem endog gennem dine mørkeste Bekymringer.

Jeg elsker den kækkeMunterhed, som er i Stand til smilende og syngende at udføre store Opgaver, den frejdige Soldat, der gør gode Miner til slet Spil, og med en god Spøg forstaar at formilde de Ubehageligheder, som mager Kost, daarligt Leje, barsk Vejrlig frembringer, og som nynner en Fædrelandssang, medens han affyrer sine Geværsalver.

Deri er noget opflammende. — Naar man ser Folk te sig paa den Vis under saa onde Kaar, faar man Lyst til at slaa Følge og efterligne dem. — Denne Sindsstemning rører, samtidig med, at den elektricerer mig — jeg ved ikke hvorfor.

Maaske er det, fordi jeg ofte har set dens Betydning i de pinligste Øieblikke.

Tænk paa en Familie, der er i stor Angst paa Grund af en alvorlig Operation, som et af dens Medlemmer maa underkaste sig. Timen er kommen, Lægerne er der og nærmer sig Patienten. Har man nu Lov til at kalde dem letsindige, hjerteløse Mennester, fordi de ser fornøjede ud og for et Øjeblik hæver sig over den tunge angstfyldte Luft, der hviler overHuset, frigør sig for deres egen Uro ved de mange Forholdsregler, der paahviler dem, og i Stedet gaar til den syge med Smil og opmuntrende Ord? Tør man derfor sige, at det er de haarde Læger, som ikke bryder sig om et stakkels Væsen, hvis Kød de skal skære i? Nej, man maa sige, at de ret beset gør en god Gerning, og at man maa være dem taknemmelige for deres gode Humør.

Naar et Uvejr trækker op i en Familiekreds, og de forskellige Villier staar skarpt mod hinanden, kan man da blive vred paa den, der glatter Rynkerne i sin Pande og med et Smil paa Læben behandler det brændende Spørgsmaal, saa at en Sprængning undgaas?

En Dag kom tre gamle, fattige Koner til mig efter at have overværet en lille Underholdning, der blev givet af nogle unge Mennesker, og takkede mig med Taarer i Øjnene: „Aa," sagde de, „vi har ret faaet os en hjertelig Latter; det er mange Aar siden, det er hændt os, for man har jo saa svært ved at leve og maa stadig kæmpe for Opholdet." — Den Dag forstod jeg, at vi blandt MennestehedensVelgørere maa regne Moliere og andre, der som han forstaar undertiden at faa nogle stakkels dødelige til at smile, der ellers faa ofte maa græde.

I sin dybeste Grund er Glæden en Triumf, Aandens Triumf over dens Lænker. Den er en Solstraale paa en Uvejrsdag, et lykkeligt Sendebud, der kommer for at sige, at alt ikke er forbi, og at der endnu er et Haab tilbage, som vil blive trods alt.

Lad os her fremdrage til Sammenligning de Mennester, der altid klynker og klager og paa en Maade giver sig Eneret paa Alvoren, af hvilken de kun skaber et Vrængebillede, idet de vansteliggør alle Spørgsmaal, forværrer Sagernes Stilling og forøger Ondet ved deres Hyl. — De drukner paa tørt Land. De strør Sand paa Hjulenes Aksler, medens Munterheden smører dem med Olie. Naar Folk af den Slags er samlede under en eller anden pinlig Forfatning, da — i Stedet for at hjælpe hverandre — anklager de hele Verden, sætter sig op baade mod Gud og Mennester og er tilsidst nærved at bide hverandre. Hvilke latterlige og indbildske Personer! Man skulde til Tider tro, at Verden var skabt for at drille dem, og at alt havde sammensværget sig imod deres Velfærd „Disse Ting hænder kun os! Det er gjort med Villie," siger de. Altid synes de at være ilde stillede, medens andre forekommer dem at være heldigere end de.

De ved ikke,hvad det vil sige,hverken at være rig eller fattig, rask eller syg, bedrøvet eller glad. Naar man kommer sammen med dem, er det, som om man berørte et Pindsvin, og de betragter sig selv som Ofre eller hørende til en foragtelig Kaste, der skyes af alle.

Jeg vil advare Ungdommen imod at efterligne den Slags Mennester; thi den Aand, der besjæler dem, er ond, idet den ikke blot er ude af Stand til at udføre noget, men tillige dræber alt Liv omkring sig.

Frejdighed er det, jeg vil anbefale. Den forstaar at finde sig til Rette overalt, idet er bøjelig og virksom. Den har intet tilfælles med de mætte Mennesters dumme Glæde, som synes at sige: „Mine Venner! Jeg har stillet min Sult og slukket min Tørst, lad derfor Alverden være fornøjet!" Nej, naar det frejdige Sind opdager Hindringer, forstaar det ogsaa at besejre dem. Det tender mange Udveje og lader sig ikke bøje af spildt Umage, men forstaar den vanskelige Kunst at begynde forfra.

Det er enhvers Pligt at oparbejde hos sig selv en moralsk Styrke, der tillader ham at byde Trods, naar han bliver stillet overfor Livets Vanskeligheder. Baade legemlig og aandelig Opfriskning er ikke alene tilladt, men nødvendig; man maa en Gang imellem hælde Olie paa sin Lampe og pudse Glasset, ellers vil den tilsidst ikke kunne lyse. Gode Adspredelser af enhver Art hører ikke ind under det overflødiges, men under det nyttiges Ramme, og den, der gaar saaledes op i sit Arbejde, at han taber det muntre Sind, vil ikke i Længden holde ud. Det gælder da om at hvile for at samle Kræfter, at standse undertiden for at kunne gaa frem med fastere Stridt. Lær den Kunst at oplive baade eder selv og andre; det er en af Mennestehedens vydigste Opgaver!

Lad eder blot ikke paavirke af de Hængehoveder, der hverken forstaar at le hjerteligt, at synge af fuldt Bryst eller for en Stund at være Børn, idet de slaar en Streg over tvingende Former. Ustyldig Munterhed er en Kilde til Kraft, som Gud har skabt for de friske Sind. I modsat Fald vilde alt det, som kan lette vort Sind og klare vore Tanker, kun være til for dem, der i Virkeligheden misbruger disse Ting og nedværdiger alt, hvad de kommer i Berøring med. — Men vilde det ikke være urimeligt at tænke sig det saaledes? — Nej, Glæden er de kækkes Hemmelighed og en af deres Belønninger. De alene kender den virkelig, og de alene er værdige til at kende den.

Nogle Bemærkninger til Overvejelse.

Under Overskriften „en kirkelig Strid" finder man i „Danskeren" for 14. Aug. en Fortælling om et Optog, der har fundet Sted i en Pastor Fr. Bruuns Anneksskirke i Jylland. Man ser, at „Danskeren" har taget Meddelelsen fra et Blad i Vejle; om saa „Dansk." har optaget Nyheden i den Form, hvori den fandtes i nævnte Blad, det kan man ikke se*), da det ikke staar med Anførselstegn. Men i hvert Fald ser det ud som „Dansk." har villet optage Meddelelsen uden nogen Kritik, og om saa skulde være, overlade det til andre. Hertil er vel heller ikke videre at sige, skønt jeg tror, det var heldigere i et Tilfælde som dette, at et Blad gav sin egen Mening til Kende. Jeg kunde nu have Lyst til at sige min Mening om det foreliggende, hvis mine Linier maa finde Plads i „Dansk."

I omtalte Stykke meddeles, at „en Hr. Gribe efter Gudstjenesten i Hørup Kirke sagde til Pastor Bruun ude i Vaabenhuset, at hvis Folk rettede sig efter hans Prædiken, saa gik det „ad Helvede til." Og man faar at vide, at Pastor Bruun tog Vidner paa Manden og bebudede Sagsanlæg, hvilket han dog frafaldt, hvorimod han lod Gribe vide, at han ikke vilde tage ham til Alters. Man faar endvidere den Oplysning, at nu vilde Gribe netop til Alters, og han og fem andre Meningsfæller kom saa en Søndag for at gaa til Herrens Bord. Men saa var Past. Br. borte den Søndag, og en Kandidat forrettede Tjenesten, hvilket vil sige, at der kunde ikke holdes Altergang. Og endelig faar man at vide, at Gribe har anklaget Past. Br. for Biskoppen, og at Past. Br. i Tilfælde af kirkelig Rettergang vil fremsende en offentlig Redegørelse af Sagen i alle sine Enkeltheder.

Naar jeg nu føler mig opfordret til at gøre nogle Bemærkninger til ovenstaaende, saa vil jeg dog først gerne indrømme, at det i og for sig maaske ikke var Ulejligheden værd at røre ved dette Opstyr, da vi herovre jo har set saa mange Rebellioner, der i Kraft og Frækhed fuldt ud kan maale sig med det Optrin i Hørup Kirke. Saa naar jeg alligevel tager til Orde, saa er det ene og alene fordi, at der i Beretningen om det forefaldne i Hørup Kirke findes en Udtalelse, der meget let og meget godt kan udtydes saadan, at man vil sætte kristeligt Stempel paa en Opførsel som den i omtalte Kirke. Den Udtalelse, jeg sigter til, lyder saaledes: „Gribe er, som hans Udtalelser viser, ivrig Missionsmand."

Da jeg læste Stykket og kom til dette: „ivrig Missionsmand", saa maatte jeg standse og spørge mig selv: „Skal vi nu til at betragte saadan en Mand for en Type paa en ægte og ivrig Missionsmand?" Fraset det, at det er derhjemme i høj Grad ulovligt paa den Maade at angribe en Præst ved en Gudstjeneste, saa maa det dog vel siges at være en ukristelig og uopdragen Fremgangsmaade. Man kunde jo spørge: hvor mon det staar i Bibelen, at man saaledes skal overfalde Folk, naar man vil formane eller advare dem. Og derfor bør det ikke gaa upaatalt, at nogen skal betegnes som „ivrig Missionsmand", naar hans Færd mere ligner en ivrig Halvtosse. Man er, fra et kristeligt Standpunkt betragtet, berettiget til at spørge: hvorfor søgte Hr. Gribe ikke at komme til at tale privat med Past. Br. om det Anliggende i Stedet for at gøre sig vigtig ved en Skandale i en Kirkes Vaabenhus? Og saa Hr. Gribes og fleres Forlangende om at komme til Alters hos Past. Br. Nu, vi kan her nøjes med at tale om Gribe selv. Han indsender Klage til Biskoppen over Past. Br. Han maa jo altsaa have besværet sig over, at Past. Br. ikke vilde tage ham til Alters. Men hvorfor venter han saa ikke med sin Altergang, indtil der kunde komme en Kendelse fra Biskoppen? Men værre bliver det, naar Gribe vil tvinge en Præst til at tage sig til Alters, om hvem han tror og siger, at han fører Folk til Helvede. En mærkelig Maade at gaa til Herrens Bord paa. Det minder ikke om de første Kristne, der brugte at give hverandre „Samfunds højre Haand" som Vidnesbyrd om, at de tilgav hverandre, hvad der kunde have været dem imellem. Der er en slem Modsigelse og noget umoralsk ved først at sige til en Præst: „Du fører Sjælene til Helvede", og saa i samme Aandedrag sige: „Jeg skal vise dig, at jeg kan tvinge dig til at tage mig til Alters." Og „Indre Mission" er da heller ikke tjent med, at saadant Væsen eller Uvæsen skal skrives paa dens Regning, og den fortjener det heller ikke. Indre Mission kan selvfølgelig ikke staa til Ansvar for enhver, der kalder sig Missionsmand; men hvor den kan øve Tugt og Kontrol, der har den ogsaa vist, hvad den vil tillade og taale. Den har saaledes givet sine „Missionærer" den Instruks, at de skal vise Høflighed og Hensynsfuldhed over for Præster, hvor de kommer, lige meget hvilken „Retning" en Præst saa tilhører. Og man har ogsaa Eksempler paa, at Missionærer er bleven tiltalte, naar det har hændet, at de har overtraadt de dem givne Regler. Og derfor bør der — baade for Indre Missions og for vor egen Skyld — rammes en Pæl igennem den Tale, at et Optog som det i Hørup Kirke skal bære Vidnesbyrd om en „ivrig Missionsmand." Lad os ikke leve os ind i den Opfattelse, at jo mere klodset og uhøvist Tale og Færd et Menneske kan møde op med, jo ivrigere og bedre Missionsmænd er han, eller saa meget des bedre Kristen. Og det er ikke af Vejen at minde om dette. Enhver Retning eller Parti faar sit Paahæng, sine Snyltegæster, et Paahæng, der kun bringer Skam og Vanære over det Parti, som de paastaar at høre til. Den saakaldte „grundtvigske Retning" har sin „Torn i Kødet" ved de mange løse Tilhængere, som vist hverken ved, hvad „Grundtvigianisme" eller Kristendom er, noget som alvorlige Grundtvigianere er vel vidende om. Den gamle Birkedal kunde skrive i sin sidste Levetid, at nu var det snart kommen dertil med „Retningen", at det ikke længer var „de syndbetyngede Sjæle", der søgte derhen for at finde Fred for deres Sjæl. Men vil „Indre Mission tage Hr. Gribe og lignende Folk under Armen, saa bliver det ogsaa galt her. „Men sæt nu," vil maaske nogen sige, „at den Past. Br. prædiker Folk til Helvede, skulde saa en Mand ikke have Lov til at sige ham det lige i Øjnene?" Hertil kan først svares, at der er jo ogsaa andre, der har hørt Pastor Br. Og jeg for min Del vil vidne, at dersom Past. Br. prædiker i sine Kirker som han gjorde, da han var paa Rejse herovre, hvad jeg nu forudsætter som afgjort, saa kommer Folk ikke til Helvede ved at følge den Anvisning. Men selv om Gribe nu havde haft Ret i sin Paastand, saa skulde han alligevel ikke have Lov til at komme saa tosset til Værks med sin Straffeprædiken. Man skal huske paa, at man driver ingen Mission ved at haane Folk eller gøre Nar ad dem. Man kan gøre Mennesker kolde og støde dem bort ved at overfalde dem, men det er saa ogsaa omtrent alt det, man kan vente at naa. Jeg nød en Gang den Ære, eller hvad man vil kalde det, at faa et Brev fra en, som opholdt sig et Sted, hvor jeg dengang var Præst (det er nu mange Aar siden), hvori han under Henvisning til Profeten Ezekiel bad mig overveje, hvordan det ville komme til at se ud, naar jeg kom til at ligge i Helvede med alle dem, som jeg havde ført bag Lyset. Jeg forstod, at han vilde ogsaa gælde for en „ivrig Missionsmand." Jeg vilde helst betragte ham som en, der havde en Skrue løs i Hovedet; thi det er den blideste Maade, paa hvilken jeg kan se det. Men hvorom alting gælder, lad os ikke gøre enhver Straalehals og Halvtosse til ivrig Missionsmand. Dermed gør vi baade vedkommende og os selv en daarlig Tjeneste. Lad os gøre det indlysende, at der skal mere til for at være Missionsmand end at føre frækt og uopdragen Tale og i det hele taget at vise sin Raahed. At gøre dette, det vil tjene os bedst. —

J. Pedersen, Yankton, S. D.

*) Jo, vi optog den aldeles ordret. Red.

Et Ord til den danske Ungdom.

Det er en Kendsgerning, som ikke trænger til Bevisførelse, at Dansterne alle Vegne, i det store og hele taget, ere ansete for at være ærlige og paalidelige Mennester, som man kan stole paa, i hvad de end bliver satte til at gøre.

I de større Byer er vore unge Piger meget efterspurgte, fordi de er de paalideligste og bedste Tjenestepiger. Paa Fabrikkerne staar Dansterne vel anskrevne. Den amerikanske Farmer vil hellere have en dansk Tjenestekarl end nogen anden. Naar en af os selv faar en Farm, forstaar vi gerne at drive den saaledes, at den giver bedre Udbytte end vore Naboers af andre Nationaliteter.

Alt dette kan vi med berettiget Stolthed pege paa. Men kan vi med berettiget Stolthed blive staaende ved dette og sige: ja, saalangt er vi Danske komne, men højere kan vi vel ikke komme? Skal vi lade os nøje med at være de bedste i alle de underordnede Stillinger og overlade alle andre Virkefeldter til andre med større Ærgerrighed og mere Virkelyst?

Hjemme i vort Fædreland viser det sig, at vort Folk har Anlæg og Dygtighed til at gaa frem paa alle Omraader og i mange Ting at gaa foran andre Nationer. Men vi Danskere, som lever under Stjernebanneret med den næsten ubegrænsede Frihed og med de helt ubegrænsede rige Anledninger, vi burde ikke staa tilbage for vore Fædre paa den anden SideHavet.

De store Fremskridt og de store Forandringer i Danmark er sket siden de brede Lag i Folket vaagnede op og tog deres Del med i Arbejdet. Slægten fra 1848 begyndte at granske og dygtiggøre sig, som den nu bedst kunde, og den tog fat paa at oprette Højskoler for sin Ungdom, at den kunde tage fat med endnu bedre Held — og Resultaterne er ikke udeblevne. Bondesønner med Forstaaelse af Folkets og Tidens Krav har indtaget de ledende Stillinger alle Vegne fra Skolelæreren, Præsten, Dommeren og Rigsdagsmanden til Ministeren i Kongens Raad.

Bevidstheden om, at vi Danskere her i Amerika ogsaa har en Opgave at løse, bliver mere og mere levende blandt den bedste Del af vort Folk, og at Bevidstheden er bleven til Handling, der ikke lader sig hindre af Vanskeligheder, viser sig blandt andet i de store Skoler, der i de senere Aar har rejst sig blandt vort Folk for at samle vore unge til Oplysning og Dygtiggørelse for Livet.

At der blandt Folkets bredere Lag begynder at blive Forstaaelse af disse Skolers Betydning, viser sig deri, at Besøget ved Skolerne forøges Aar for Aar. Men vi staar jo kun ved Begyndelsen endnu.

Hvorfor skal ikke vore Børn i Commonskolen oplæres af vore egne danske Piger, som er oplærte i danske Hjem, hvor Moral, Sandhed og Kristendom var Livsindholdet, danske Piger, der selv er oplærte til at lyde, arbejde, leve et ædelt, kristeligt Liv, medens vi nu saa tidt er udsatte for at maatte overlade vore Børn til fjantede Tøser, som kun er Lærere for de Penge, der er at tjene derved, eller formummede Katholiker eller udøbte, kristendomsfjendske Individer, som stjæler Moral og Livets Bærekraft ubemærket bort fra Børnene.

Unge danske Kvinder! Er her ikke en Opgave, som kan kalde paa Eder? Søg vore Skoler og modtag Uddannelse til at øve denne „Mission" i vore danske Settlementer og i engelske med — og den Dag skal komme, da det skal siges: De danske Skolelærere er de mest søgte, fordi de er de bedste.

Jeg er glad ved at se danske unge Mænd komme frem som Farmere, Haandværkere, Købmænd, Fabrikanter — og dertil behøve de ogsaa en god Uddannelse — men hvad en ung Mand særlig bør føle sig kaldet til, om der er den rette Marv og Malm i ham, maa være: at være med der, hvor han kan løfte og bære med paa Samfundets store Opgaver til hans Medmennesters Vel, hvadenten han kan gøre dette til sin hele Livsgerning eller øve det ved Siden af sit daglige Arbejde.

Unge Mænd! Søg til vore danske Skoler, for at I der kan blive fyldte med Kundskaber og Udvikling til at tage fat paa Livets store, betydningsfulde Krav.

Unge Mænd! Gaa paa vore danske Skoler, hvor vore Fædres Tro holdes i Ære, og hvor det, der er sandt, ædelt og godt, bliver eder lagt paa Hjerte, saa I, som sande, ædle og gode Mænd kan begynde Eders Løb paa Livets Bane og løbe med Ære.

Vore Byer og Countier trænger til ærlige, uforfærdede, oplyst Mænd, som kan og vil styre til Folkets Fordel, og som ikke lader sig lede af egennyttige og slette Bevæggrunde. Her er rig Anledning og en stor „Mission" at tage fat paa. Jeg haaber, den Dag vil oprinde, da Mænd af dansk Æt vil blive eftersøgte til saadanne Poster.

Der kunde peges paa Præstegerningen, Doktoren, Sagføreren, Dommeren, Statslegislationen, Forbundskongressen o. s. v. Her er Plads nok for vore unge Mænd, som kan og vil noget. Her passer ogsaa Bjørnsons Ord: „Her er Sommersol nok, her er Sædejord nok, bare vi, bare vi havde Kærlighed nok!" Jeg længes efter at se den Dag, da vor danske Ungdom vaagner op og tager fat paa det, der ligger og venter paa den.

De, som Gud har givet de største Evner, den største Begavelse, er jo altid dem, som løber foran og gør sig mest bemærkede; men derfor kan de andres Gerning være lige saa skøn og betydningsfuld. Derfor er det heller ikke alene de mest begavede, der skal paa Skolerne, men helst dem alle sammen. I Danmark er det en Skam for et ungt Menneske, naar det ikke har besøgt en Højskole. Det burde det ogsaa være blandt vore Landsmænd her i Landet. Det er en Skam, naar vore velstaaende Landsmænd forholder deres Børn fra i deres unge Alder at faa et Ophold paa en af vore danske Højskoler en Vinter eller flere og derved hindrer dem i at faa en Befrugtning og Livsvarme, der saare meget kunde have forøget deres Mennesteværd paa mange Omraader. Det er en Skam for vore unge Folk, som har nok at betale med for en Vinters Ophold paa en Højskole, at forholde sig den Velsignelse og Udvikling, som de derigennem kunde have modtaget.

Kundskab er en Magt og Oplysning en Livskraft, som ingen længere har Raad til at undvære. Haandværkeren, Farmeren, Farmerkonen, Hustruen i Byen, alle ville erfare, at Livet leves fyldigere og rigere, naar man i sin Ungdom har drukket af Kundskabens Kilde. En oplyst Mand eller Kvinde er i Stand til at være bedre Borger, bedre Arbejder, bedre Ægtefælle, bedre Børneopdrager, o. s. v. — bedre i Stand til at udfylde sin Plads i Livet.

Om kort Tid aabner vore danske Skoler deres Døre. Maatte de da fyldes med en sund, stærk, fremad- og opadstræbende Ungdom.

Hvor underligt det end lyder, kunde det maaske være nødvendigt for nogle at forklare, hvorfor en Danster netop skal besøge de danske Skoler. For ikke at tage for megen Plads, tør jeg ikke denne Gang give Beviserne, men skal blot sige til saadanne, at som din Moders Hjem er den naturlige Plads for dig i din Barndom, saa er den danske Skole den naturlige Plads for en Danster. Lad opblæste, indbildske Narre søge andre Skoler. Vore danske Skoler med dansk Aandsliv er og bliver det naturlige Hjem for alle sundtænkende og varmhjertede danske Mænd og Kvinder med et Maal og en Opgave.

E. A. Hjortsvang.

Den rette Brug af den hellige Nadvere.

Da dette lille Skrift paa det nærmeste er udsolgt, — jeg har kun ca. 100 Eksemplarer tilbage, — vilde jeg sætte Pris paa at vide, om flere ønsker det. I saa Tilfælde vil det udkomme i nyt Oplag. De,som maatte ønske det, bedes indsende deres Ordre til mig snarest muligt. Prisen er 10 Cents pr. Stk, i Partier gives 30 pCt. Rebat, imod at Køberen betaler Forsendelsesomkostningerne. — Betaling maa indsendes ved Modtagelsen af Bøgerne. Hvis der ikke kommer Bestillinger nok ind i Løbet af kort Tid, lader jeg intet nyt Oplag trykke, da det er dyrt.

Blair, 27. August 1903.

P. S. Vig.